

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Timofti Vladimir

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru și de către inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Iabanji Constantin Xxxxx, născut la xxxxx, originar din s. Xxxxx r-nul Xxxxx, domiciliat s. Xxxxx str. Xxxxx r-l Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 05.12.2017-12.09.2019
2. *instanța de apel:* 09.10.2019-18.12.2019
22.10.2020-04.02.2021
3. *instanța de recurs:* 23.03.2020-28.07.2020
09.04.2021-19.05.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat, sediul Central din 12 septembrie 2019, Iabanji Constantin Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal – la închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciarul de tip deschis, cu privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani;

- art. 266 Cod penal – la închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea pedepsei în penitenciarul de tip semiînchis.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor stabilite, lui Iabanji Constantin i-a fost aplicată pedeapsa definitivă sub forma de închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, cu executare în penitenciarul de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 4 ani.

În baza art. 90 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa stabilită sub forma de închisoare, s-a dispus de a nu fi executată, dacă în perioada de probațiune de 4 ani,

Iabanji Constantin nu va săvârși o infracțiunea nouă și prin respectarea condițiilor, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Acțiunea civilă înaintată de către Tașci I. a fost admisă parțial și s-a dispus încasarea de la Iabanji Constantin în beneficiul lui Tașci I. suma în mărime de 50 000 lei, cu titlu de recuperare a prejudiciului moral cauzat prin săvârșirea infracțiunii, în rest acțiunea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Iabanji Constantin în bugetul de stat al Republicii Moldova, suma de 4 310 lei, cu titlu de recuperare a cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale și a expertizei auto tehnice, în cadrul urmăririi penale.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Iabanji Constantin, la 30 iulie 2017, aproximativ la ora 21:00, încalcând pct. 14 lit. a), pct. 45 subpct (1) lit. a), d) și subpct. (2) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2019, conducând automobilul „Skoda Fabia”, nr. de înmatriculare XXXXX, deplasându-se pe carosabilul R-36 55km+130 m, nu a ținut cont de starea psihofiziologică și situația rutieră, depășind limita de viteză stabilită, s-a antrenat de la conducerea vehiculului și a tamponat scuterul „Honda Dio”, care se deplasa în aceeași direcție, fără numere de înmatriculare, condus de Tașci Gheorghe, în rezultatul cărui fapt, ultimului i-au fost cauzate leziuni corporale, ce au cauzat vătămarea gravă a vieții și integrității corporale, de la care pe locul accidentului în trafic rutier, a survenit decesul lui Tașci G.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal- *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.*

Tot el, la 30 iulie 2017, la ora 21.00, încalcând pct. 45 subpct. (1) lit. a), d) și subpct. (2) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, conducând automobilul „Skoda Fabia”, cu n/î XXXXX, deplasându-se pe carosabilul R-36 55km+130 m și după ciocnirea cu scuterul „Honda Dio”, ce se deplasa în aceeași direcție, fără numere de înmatriculare sub conducerea lui Tașci G., în rezultatul cărui fapt, ultimului i-au fost cauzate leziuni corporale, ce au cauzat vătămarea gravă a sănătății, de la care pe locul accidentului rutier a decedat Tașci G., încalcând pct. 12) subpct. (1) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, a părăsit locul accidentului rutier.

Astfel, prin acțiunile sale, Iabanji Constantin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 266 Cod penal - *părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport, ce a provocat decesul persoanei.*

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, au declarat apeluri:

3.1 Procurorul, prin care a solicitat casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Iabanji Constantin să fie recunoscut în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub forma

de închisoare pe un termen de 6 ani și 6 luni, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. De asemenea, să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub forma de închisoare pe un termen de 2 ani. Prin cumul parțial al pedepselor stabilite, inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub forma de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciarul de tip semiînchis.

În motivarea cererii de apel, procurorul a indicat ilegalitatea sentinței emise sub aspectul aplicării unei pedepse prea blânde.

Totodată, apelantul a invocat faptul că, instanța de fond eronat a admis doar parțial acțiunea civilă înaintată de către Tașci Ioana.

Mai mult, procurorul a menționat că, instanța de fond neîntemeiat și eronat a recalificat acțiunile inculpatului de la art. 264 alin. (4) la alin. (3) Cod penal.

3.2 Succesorul părții vătămate Tașci Iordana, care a indicat aceleași argumente ca și procurorul, solicitând să fie casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată următoarea hotărâre: Iabanji Constantin să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza: art. 264 alin. (4) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani; art. 266 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub forma de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani. Admiterea integrală a acțiunii civile, încasând de la inculpatul Iabanji Constantin, în beneficiul reclamantului prejudiciul moral în mărime de 900 000 lei.

3.3 Avocatul Cimpoș Vladimir în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată, deoarece în acțiunile acestuia lipsesc elementele infracțiunilor imputate.

În motivarea apelului declarat, apărătorul a susținut dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de fond, indicând că nu sunt probe la dosar care să demonstreze vinovăția clientului său în cele imputate, mai mult nu a fost demonstrat că, inculpatul s-a aflat în stare de ebrietate, în timpul comiterii infracțiunilor imputate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 18 decembrie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținută sentinței.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1 Procuror, care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 10) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza: art. 264 alin. (4) Cod penal, la 6 ani și 6 luni închisoare; art. 266 Cod penal, la 7 ani închisoare. În conformitate cu prevederile art. 84 Cod penal, să-i fie numită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare, pe un termen de 7 ani și cu anularea permisului de conducere a mijloacelor de transport. De asemenea, procurorul a solicitat aplicarea prevederilor

art. 106 Cod penal, prin care să fie dispusă confiscarea specială a mijlocului de transport de model „Skoda Fabia” cu numerele de înregistrare XXXXX.

În motivarea cerințelor sale, procurorul a indicat:

- instanța de apel eronat a menținut sentința, prin care acțiunile inculpatului au fost recalificate de la alin. (4) la alin. (3) al art. 264 Cod penal, or, la materialele cauzei au fost administrate suficiente probe care să demonstreze starea de ebrietate a inculpatului, la momentul comiterii infracțiunii;

- instanța de apel a pronunțat o decizie nemotivată, fără a da un răspuns clar, în ce privește pedeapsa aplicată inculpatului, pe care o consideră prea blândă.

5.2 Succesorul părții vătămate Tașci I., care a solicitat să fie casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care inculpatul Iabanji Constantin să fie recunoscut de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal și să îi fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, iar în baza art. 266 Cod penal, inculpatului să îi fie numită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani. În conformitate cu prevederile art. 84 Cod penal, să-i fie numită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani și admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea cererii de recurs ordinar, recurenta a susținut poziția acuzării indicând că:

- inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea blândă și eronat i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei penale, în temeiul art. 90 Cod penal, de asemenea, greșit a recalificat acțiunile inculpatului de la alin. (4) la alin. (3) al art. 264 Cod penal;

-ilegalitatea deciziei în partea admiterii parțiale a acțiunii civile, or, instanța de apel nu și-a motivat în această parte decizia și nu a indicat cu precizie care raționamente au stat la baza acestei concluzii.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 28 iulie 2020, au fost admise recursurile declarate, fiind casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. În motivarea soluției, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel, conform descriptivului hotărârii atacate, a concluzionat confuz, neclar și divergent, ca este oportună și corectă aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, dar luând în considerare gravitatea infracțiunilor săvârșite de inculpat și repercusiunile acestora pentru familia victimei și pentru întreaga societate, adică circumstanțe care nu justifică suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii și a acordat suma de 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral care este contradictorie jurisprudenței, principiului general al echității și vădit disproporționată cu sumele acordate de Curtea Europeană, în spețele similare.

În acest sens, instanța de recurs ordinar a atras atenția că, inculpatul a comis două infracțiuni, una dintre care se califică ca fiind gravă, nu a recunoscut vina, a părăsit locul accidentului, nu a reparat prejudiciul cauzat succesorului părții

vătămate, astfel instanța de apel la stabilirea pedepsei penale aplicate inculpatului omite să se pronunțe în această parte.

În prezența circumstanțelor descrise, instanța de recurs a considerat că, concluzia instanței de apel referitor la suspendarea condiționată a executării pedepsei penale aplicate inculpatului, ca fiind una nemotivată și contrară practicii judiciare uniforme.

Totodată, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel a comis erori și în partea acțiunii civile, stabilind valoarea prejudiciului disproporțională cu sumele acordate de Curtea Europeană, în spețele similare.

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că, instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, că a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, și că recursul de pe rol este unul întemeiat.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală și ce nu pot fi corectate de către instanța de recurs, s-a impus soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 februarie 2021, au fost admise apelurile declarate de către procuror și succesorul părții vătămate, Tașci I., fiind casată parțial, inclusiv din oficiu, sentința, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iabanji C. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, la închisoare pe un termen de 04 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, pe un termen de 04 (patru) ani. Conform alin. (1) și (3), art. 90¹ Cod penal, a fost dispusă executarea de către inculpatul Iabanji C., a pedepsei cu închisoare de 02 ani, în partea pedepsei cu închisoare de 02 (doi) ani, s-a suspendat condiționat, cu stabilirea termenului de probă de 03 (trei) ani. Iabanji C., recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 266 Cod penal, a fost liberat de pedeapsa penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție a tragerii la răspundere penală. A fost admisă parțial acțiunea civilă, înaintată de succesorul părții vătămate, Tașci Iordana, fiind încasat de la inculpatul Iabanji C., în beneficiul succesorului părții vătămate, Tașci Iordana, prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, în mărime de 70 000 lei. A fost respins ca fiind nefondat, apelul declarat de către avocatul Cimpoș Vladimir, în numele inculpatului.

9. În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a reîncadrat acțiunile inculpatului Iabanji Constantin, din alin. (4) art. 264 Cod penal, în baza alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, iar argumentele procurorului și succesorului părții vătămate Tașci Iordana, privind netemeinicia acestei concluziei a instanței de fond sunt neîntemeiate, nefiind susținute prin probatoriul cauzei penale.

Instanța de apel a considerat că, instanța de fond corect a determinat și a încadrat acțiunile inculpatului Iabanji Constantin, în baza alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal și nu conform rechizitorului în baza alin. (4) art. 264 Cod penal, după cum au invocat procurorul și succesorul părții vătămate Tașci Iordana, în apelurile declarate.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță, în urma examinării probelor prezentate, corect a constatat că, inculpatul, la momentul săvârșirii infracțiunii nu se afla în stare de ebrietate alcoolică, motiv din care acțiunile acestuia nu pot fi încadrate în baza alin. (4) art. 264 Cod penal.

Astfel, reieșind din prevederile invocate, rezultă că aflarea în stare de ebrietate alcoolică a inculpatului Iabanji Constantin, la momentul săvârșirii accidentului rutier, ce a provocat decesul unei persoane, urma să fie demonstrat prin examinarea medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, ce este efectuată de către instituțiile medico-sanitare publice abilitate în acest scop, de către Ministerul Sănătății, și nu prin declarațiile martorilor.

Cu atât mai mult, prin procesul-verbal nr. 29 din 31 iulie 2017, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, și raportul de expertiză judiciară nr. 534 din 07 august 2017, referitor la stabilirea alcoolului etilic în sângele inculpatului Iabanji C., se demonstrează că, inculpatul nu se afla în stare de ebrietate alcoolică și în sângele acestuia nu a fost depistat alcool etilic.

Din cele demonstrate, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a stabilit lipsa unor probe convingătoare, referitor la săvârșirea de către inculpatul Iabanji Constantin, a accidentului rutier, care a provocat decesul unei persoane, fiind în stare de ebrietate alcoolică, motiv din care poziția procurorului referitor la încadrarea greșită a acțiunilor inculpatului în baza alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, urmează să fie respinsă.

Instanța de apel a considerat întemeiate argumentele invocate în apelurile procurorului și succesorului părții vătămate Tașci Iordana, privind blândețea pedepsei stabilită inculpatului, precum și argumentele succesorului părții vătămate, privind soluționarea eronată a acțiunii civile.

La fel, instanța de apel a mai considerat că, prima instanță la individualizarea pedepsei inculpatului Iabanji C., nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, aplicând o pedeapsă prea blândă, care nu-și va atinge scopul pedepsei penale.

Instanța de apel a menționat că, inculpatul Iabanji C., a fost condamnat pentru săvârșirea unui concurs de infracțiuni, care potrivit alin. (2) și (4) art. 16 Cod penal, se atribuie la infracțiuni ușoare și respectiv grave. În calitate de pedeapsă, pentru infracțiunea prevăzută de art. 266 Cod penal, la momentul săvârșirii acesteia, legiuitorul a prevăzut pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani. Pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, la momentul săvârșirii infracțiunii, legiuitorul a prevăzut pedeapsa sub formă de închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, pe un termen de până la 4 ani.

Instanța de apel a reținut ca întemeiat argumentul procurorului, invocat în ședința instanței de apel, precum că inculpatul Iabanji Constantin, urmează să fie liberat de pedeapsa penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție al tragerii la răspundere penală.

În viziunea instanței de apel, potrivit probatoriului cauzei penale, s-a constatat vinovăția inculpatului Iabanji Constantin, în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 266 Cod penal. Mai mult ca atât, în apelurile declarate procurorul și succesorul părții vătămate Tașci Iordana, nu au invocat careva obiecții referitor la condamnarea inculpatului pentru săvârșirea respectivei infracțiuni, manifestând doar dezacordul cu pedeapsa stabilită.

Instanța de apel a constatat că, infracțiunea prevăzută la art. 266 Cod penal, a fost săvârșită de către inculpat, la data de 30 iulie 2017. Respectiv, în temeiul alin. (1), lit. a) art. 60 Cod penal, termenul de prescripție al tragerii la răspundere penală, pentru infracțiunea respectivă, a expirat la data de 30 iulie 2019.

Astfel, chiar și la data pronunțării sentinței primei instanțe, termenul de prescripție al tragerii la răspundere penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută la art. 266 Cod penal, era expirat. Respectiv, prima instanță urma să aplice speței prevederile alin. (4) pct. 3) art. 389 Cod de procedură penală și să-l libereze pe inculpatul Iabanji Constantin, de pedeapsa penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție al tragerii la răspundere penală.

Instanța de apel a constatat că, termenul de prescripție al tragerii la răspundere penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 266 Cod penal, a expirat și inculpatul Iabanji Constantin urmează să fie liberat de pedeapsa penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție tragerii la răspundere penală.

În ceea ce privește pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, instanța de apel a considerat că, instanța de fond corect a reținut necesitatea stabilirii inculpatului a unei pedepse cu închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport. Or, legiuitorul nici nu a prevăzut pentru infracțiunea în cauză, un alt tip de pedeapsă. Însă, instanța de apel a considerat că, prima instanță eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei cu închisoare, stabilită inculpatului Iabanji C.

În acest sens, instanța de apel a considerat întemeiate argumentele procurorului și succesorului părții vătămate Tașci Iordana, precum că instanța de fond nu a ținut cont de urmările prejudiciabile, produse în urma săvârșirii infracțiunilor de către inculpat, stabilind acestuia o pedeapsă prea blândă.

Astfel, instanța de apel analizând circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, a considerat că nu este rațional ca acesta să execute integral pedeapsa cu închisoare stabilită, cum a solicitat procurorul și succesorul părții vătămate în apelurile declarate.

Instanța de apel a ținut cont de faptul că, infracțiunea prevăzută de alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, pentru care a fost condamnat inculpatul, este una gravă,

urmările provocate de săvârșirea infracțiunii respective, și anume decesul părții vătămate Tașci Gheorghii, comportamentul inculpatului Iabanji C. și anume că, s-a prezentat de sine stătător în fața organului de urmărire penală, precum și a contribuit material la înmormântarea victimei, acordând un ajutor material în sumă de 42 000 lei, fapt confirmat de către succesorul părții vătămate Tașci Iordana, inculpatul Iabanji C., anterior a fost judecat, fapt confirmat prin copia sentinței Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 16 octombrie 2002, antecedentul penal fiind stins, nu se află în evidența medicului narcolog sau psihiatru, potrivit caracteristicii eliberată pe numele inculpatului, de către primarul satului Cazaclia, raionul Ceadâr-Lunga, acesta este caracterizat pozitiv. La fel, potrivit caracteristicii eliberată pe numele inculpatului Iabanji C., de către polițistul de sector, acesta este caracterizat ca o persoană liniștită, nu a fost observat în cercul persoanelor care reprezintă interes operativ și nu a încălcat ordinea publică.

Analizând în cumul toate circumstanțele constatate, instanța de apel a considerat că, la caz este oportun de a aplica speței prevederile alin. (1) și (3) art. 90¹ Cod penal și de a suspenda parțial executarea pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului.

Instanța de apel a considerat necesar de a respinge și cerința procurorului, privind aplicarea în privința inculpatului Iabanji C., a pedepsei complementare, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Or, la momentul săvârșirii infracțiunii prevăzute de alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, legiuitorul în calitate de pedeapsă complementară obligatorie, pentru săvârșirea infracțiunii respective, a prevăzut privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, pe un termen de până la patru ani. Pedeapsa complementară sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, a fost introdusă prin Legea nr. 138 din 19 iulie 2018, pentru modificarea Codului penal, în vigoare din 14 decembrie 2018.

La fel, instanța de apel a menționat că, prima instanță nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei, la soluționarea acțiunii civile înaintată de succesorul părții vătămate, Tașci Iordana. Astfel, suma prejudiciului moral încasată de către prima instanță în favoarea succesorului părții vătămate Tașci Iordana, nu este una ce reprezintă o satisfacție echitabilă pentru suferințe psihice retrăite. În acest sens, instanța de apel a considerat întemeiate argumentele succesorului părții vătămate invocate în apelul declarat, precum că prima instanță nu a luat în considerație rezultatul urmărilor provocate de către inculpat, ca rezultat al săvârșirii infracțiunilor în cauză. Tot aici, urmează să fie susținute argumentele succesorului părții vătămate invocate în apelul declarat, precum că în rezultatul săvârșirii de către inculpat a infracțiunilor din speță, a fost provocat decesul părții vătămate Tașci Gheorghii, la întreținerea căruia se afla ea și mama acesteia. Or, potrivit materialelor cauzei penale, succesorul părții vătămate Tașci Iordana, nu este aptă de a munci, fiind invalid cu grad de dizabilitate sever, fără termen, fapt confirmat prin certificatul de dizabilitate și capacitate de muncă, anexat la materialele cauzei. Totodată, la întreținerea părții vătămate Tașci Gheorghii se afla și mama succesorului părții vătămate Tașci Iordana, care este de o vârstă înaintată de 76 de ani. Respectiv,

în ședința instanței de apel s-a constatat că, partea vătămată a fost unicul întreținător al familiei.

Respectiv, instanța de apel a considerat că, suma de 50 000 lei, încasată de prima instanță, cu titlu de prejudiciul moral, nu reprezintă o satisfacție echitabilă pentru succesorul părții vătămate, reieșind din suferințele psihice retrăite. În ceea ce privește cuantumul de 900 000 lei, invocat de către succesorul părții vătămate Tașci Iordana, instanța de apel a considerat că, este o sumă excesivă și nu poate fi acceptată.

În acest context, instanța de apel a reținut că, potrivit declarațiilor succesoriului părții vătămate Tașci Iordana, inculpatul Iabanji C., a acordat un ajutor financiar în mărime de 42 000 lei, pentru înmormântarea părții vătămate, precum și-a cerut iertare de la rudele părții vătămate. Astfel, inculpatul totuși a întreprins careva acțiuni pentru a ajuta material și moral succesorul părții vătămate, Tașci Iordana.

Din aceste considerente, instanța de apel a stabilit că, suma de 70 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, va fi o satisfacție echitabilă pentru succesorul părții vătămate Tașci Iordana, reieșind din suferințe morale cauzate.

Totodată, instanța de apel a menționat că, poziția apărătorului inculpatului invocată în apelul declarat precum că, probatoriul cauzei penale nu confirmă vinovăția inculpatului Iabanji C., este una neîntemeiată și urmează să fie apreciată critic. Astfel, prin probele administrate și prezentate de acuzare, s-a dovedit realizarea de către inculpatul Iabanji C., a laturii subiective a infracțiunii analizate. Or, cumulul de probe examinate în cadrul judecării cauzei, demonstrează că, inculpatul Iabanji C., nu a manifestat prudența necesară în conducerea mijlocului de transport și ca rezultat a săvârșit accidentul rutier, ce a provocat decesul părții vătămate Tașci Gheorghii.

Instanța de apel a considerat că, probele administrate în prezenta cauza penală demonstrează că, în acțiunile inculpatului Iabanji C., este prezentă intenția de a se eschiva de la locul săvârșirii accidentului rutier. Or, inculpatul Iabanji C., în declarațiile sale depuse în calitate de bănuț, a declarat că după săvârșirea accidentului rutier, de frică s-a deplasat spre casă. Respectiv, prin acțiunile sale inculpatul Iabanji Constantin, a realizat în întregime latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 266 Cod penal.

10. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

10.1 Procuror, care solicită casarea acesteia, în partea reîncadrării acțiunilor inculpatului de la art. 264 alin. (4) Cod penal, la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și în partea executării pedepsei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului invocă:

- instanțele de judecată n-au examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție greșită privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului Iabanji Constantin de la art. 264 alin. (4) Cod penal, la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, conform indiciilor calificativi: *„încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane;*

- instanța de apel neîntemeiat nu a luat în considerație, argumentele procurorului și succesului părții vătămate Tașci Iordana, invocate în cererile de apel, precum că, inculpatul Iabanji C., după săvârșirea accidentului rutier a părăsit locul accidentului rutier și s-a prezentat la Inspectoratul de Poliție Ceadâr-Lunga, abia la data de 31 iulie 2017, ora 08 și 45 minute, ce se confirmă prin procesul - verbal de reținere al acestuia. Astfel, probele cu mostra de sânge prelevată de la inculpat peste 11 ore, după săvârșirea infracțiunilor, și concluziile raportului de expertiză, privind lipsa alcoolului în sânge, nu pot fi verosimile și concludente în aprecierea faptului conducerii sau nu de către inculpat a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, la momentul comiterii accidentului rutier. Or, alcoolul s-a eliminat din organismul acestuia;

- reieșind din faptul că, inculpatul după săvârșirea infracțiunii s-a eschivat de la organele de ocrotire a normelor de drept, conștientizând că, în momentul producerii accidentului s-a aflat în stare de ebrietate alcoolică, concluziile instanțelor de judecată, precum că, prin raportul de expertiză judiciară nr. 534 din 07 august 2017, se demonstrează că, în sângele inculpatului nu a fost depistat alcool etilic, trebuie să fie apreciate critic;

- instanța de apel nu a respins motivat toate argumentele procurorului invocate în cererea de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare referitor la chestiunile ce au importanță decisivă în cauză;

- din declarațiile tuturor părților audiate și materialele cauzei descrise în decizie, instanța de apel a analizat și a apreciat selectiv declarațiile martorilor date în cadrul ședinței instanței de fond, fără a evalua celelalte probe și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz;

- instanța de apel, ajungând la concluzia că, instanța de fond corect a determinat și a încadrat acțiunile inculpatului Iabanji Constantin, în baza alin. (3) lit.b) art. 264 Cod penal și nu conform rechizitoriului în baza alin. (4) art. 264 Cod penal, n-a ținut cont de normele legale și practica judiciară la caz, n-a dat apreciere tuturor probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în special: declarațiile martorilor Cilinghir Piotr, Petcovici Dmitrii, succesului părții vătămate Tașci Iordana;

- instanța de apel în nici un mod nu s-a expus asupra contradicțiilor ce rezultă din declarațiile inculpatului Iabanji Constantin, în ce privește consumarea băuturilor alcoolice de către inculpat, până la producerea accidentului;

- instanța de apel a dispus incorect în temeiul art. 90¹ Cod penal, suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate inculpatului Iabanji Constantin, urmând ca termenul de 2 ani, din pedeapsă să-l execute în penitenciar de tip deschis, după care executarea termenului rămas al pedepsei de 2 ani va fi suspendată condiționat, cu stabilirea lui Iabanji Constantin un termen de probațiune cu durata de 3 ani;

- instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și anume că

inculpatul a admis o încălcare gravă a prevederilor Regulamentului Circulației Rutiere, în urma căreia a decedat partea vătămată Tașci Gheorghii;

- inculpatul după săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, a părăsit locul accidentului rutier, precum și nu a acordat primul ajutor victimei accidentului rutier, circumstanțe ce au avut și au până în prezent un impact emoțional negativ, atât față de familia părților vătămate, cât și față de ceilalți participanți la traficul rutier;

- gravitatea infracțiunii săvârșite și anume că, inculpatul Iabanji Constantin a săvârșit o infracțiune prevăzută de art. 264 alin.(4) Cod penal, care, raportat art.16 Cod penal, constituie o infracțiune gravă, ce atentează la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier;

- personalitatea inculpatului și anume că, potrivit materialelor dosarului, inculpatul Iabanji Constantin, anterior a mai fost în conflict cu legea penală, fapt confirmat prin copia sentinței Judecătorei Ceadâr-Lunga, din 16 octombrie 2002, antecedentul penal fiind stins (f.d.99-101 vol.I); la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (86-87 vol.I);

- caracteristica eliberată pe numele inculpatului Iabanji Constantin, de către primarul satului Cazaclia, raionul Ceadâr - Lunga, acesta este caracterizat pozitiv (f.d.90 vol.I);

- comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal și anume: chiar dacă inculpatul s-a prezentat de sine stătător în fața organului de urmărire penală, circumstanțele date nu demonstrează că, inculpatul într-adevăr a conștientizat gravitatea infracțiunilor săvârșite și s-a pornit pe calea corijării, or, după tamponarea părții vătămate, inculpatul a părăsit locul accidentului rutier, precum și nu a acordat primul ajutor victimei accidentului rutier. Totodată, inculpatul deja o perioadă de doi ani, nu a recuperat prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, fapt confirmat de către succesorul părții vătămate Tașci Iordana;

- urmează a fi casată decizia instanței de apel, în partea aplicării prevederilor art.90¹ Cod penal, și urmează a fi dispusă executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90¹ Cod penal, deoarece doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor, precum și va fi atins scopul legii penale de restabilirea a echității sociale, de corectarea a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală.

10.2 Inculpat, care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului indică:

- instanța de apel neîntemeiat și declarativ, fără a lua în considerație situația reală, personalitatea sa, starea de sănătate, vârsta, starea familiară, are soție invalid în copilărie, etapele de reabilitare și corectitudinea sa în societate (anterior nu a fost condamnat pentru infracțiuni din domeniul circulației rutiere, nici chiar

contravențional, în cele întâmplate a fost vinovată și partea vătămată, care era în stare de ebrietate alcoolică), a considerat că în privința sa, instanța de fond nu și-a motivat soluția adoptată, referitor la aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 90 Codul penal. Instanța de apel doar a declarat că, instanța de fond nu și-a motivat soluția, deoarece în textul sentinței din 12 septembrie 2019 este motivat, indicându-se că, pornind de la comportamentul inculpatului, personalitate lui, lipsa în acțiuni a recidivei de infracțiuni;

- instanța de apel fără a motiva care este necesitatea aplicării unei pedepse reale, a decis izolarea sa, interpretând greșit prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, și anume, că instanța de fond nu era în drept să-i suspende condiționat pedeapsa aplicată. Consideră că, a conștientizat cele comise, la vârsta sa, pedeapsa stabilită de prima instanță va contribui la corectarea sa;

- la stabilirea pedepsei, nu s-a ținut cont de comportamentul său în cadrul urmăririi penale, s-a prezentat de sine stătător în fața organului de urmărire penală, fiind audiat în calitate de bănuit, învinuit, a făcut declarații detaliate; a contribuit material la înmormântarea victimei, acordând un ajutor material în sumă de 42 000 lei, fapt confirmat de către succesorul părții vătămate Tașci Iordana; deține permis de conducere din 2007, anterior nu a fost tras la răspundere penală sau contravențională privind încălcări din domeniul rutier. Are antecedent penal stins, nu se află în evidența medicului narcolog sau psihiatru, la locul de trai se caracterizează pozitiv;

- neavând antecedente penale, consideră că în privința sa pot fi aplicate prevederile art 90 alin. (1) Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că, argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Totodată, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat de către procuror, se constată că, recurentul invocă ca temei de drept pct. 6), 10), 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care

instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită. Însă, reieșind din textul recursului declarat de procuror, Colegiul penal conchide, că recurentul critică decizia instanței de apel, în partea reîncadrării acțiunilor inculpatului de la art. 264 alin. (4) Cod penal, la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și în partea aplicării prevederilor art. 90¹ Cod penal, solicitând aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse reale cu închisoare.

Totodată, inculpatul invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând faptul că, în privința sa pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, astfel semnalând și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către procuror, referitor la temeiurile de drept prevăzute la pct. 6), 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce ține de reîncadrarea acțiunilor inculpatului de la art. 264 alin. (4) Cod penal, la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Verificând textul hotărârii contestate, în raport cu cele invocate în recurs se relevă, că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelurilor declarate de procuror și succesorul părții vătămate, fiind casată parțial, inclusiv din oficiu, sentința, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei și latura civilă, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri și a respins ca fiind nefondat, apelul declarat de către avocatul Vladimir Cimpoeș, în numele inculpatului, în rest fiind menținută sentința.

La prezența temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs remarcă, că e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Așadar, în privința alegațiilor nominalizate supra se constată, că acestea au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra cărora această instanță s-a expus întemeiat, pe care le susține și instanța de recurs.

Totodată, având în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept la care se referă recurentul, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că, la judecarea apelului, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție întemeiată de menținerea a sentinței în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat. Probele prezentate, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit că

inculpatul Iabanji C., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și anume, *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.*

De asemenea, Colegiul penal consideră, că nu sunt întemeiate nici criticile referitoare la faptul că, probele cu mostra de sânge prelevate de la inculpat peste o perioadă de 11 ore, după săvârșirea infracțiunilor și concluziile raportului de expertiză, privind lipsa alcoolului în sânge, nu pot fi verosimile în aprecierea faptului conducerii de inculpat sau nu a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, la momentul comiterii accidentului rutier. La alegerile date, instanța de recurs menționează, că acestea au constituit obiect de discuție în cadrul instanțelor de fond, asupra cărora instanțele de judecată s-au expus argumentat și cărora le-au fost acordate o atenție deosebită, precum rezultă din materialele cauzei și hotărârile adoptate în speța dată. Deci, reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal nu se poate îndepărta de la concluziile, precum că aflarea în stare de ebrietate alcoolică a inculpatului Iabanji Constantin, la momentul săvârșirii accidentului rutier ce a provocat decesul unei persoane, urma să fie demonstrat prin examinarea medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, ce este efectuată de către instituțiile medico-sanitare publice abilitate în acest scop, de către Ministerul Sănătății, și nu prin declarațiile martorilor. Or, pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, cum este în speță, sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul medicinei, ce nu pot fi înlocuite prin declarațiile unor martori, din care considerent, Colegiul penal respinge argumentul procurorului, precum că nu au fost date apreciere tuturor probelor, în special declarațiilor martorilor și succesului părții vătămate. Totodată, prin procesul-verbal nr. 29 din 31 iulie 2017, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei și raportul de expertiză judiciară nr. 534 din 07 august 2017, referitor la stabilirea alcoolului etilic în sângele inculpatului Iabanji C., se demonstrează că inculpatul nu se afla în stare de ebrietate alcoolică și în sângele acestuia nu a fost depistat alcool etilic.

Mai mult ca atât, instanța de apel s-a expus și asupra declarațiilor martorului Cilinghir P., la care face trimitere procurorul, care a declarat la general că, inculpatul Iabanji C., a consumat băuturi alcoolice în acea zi, însă nu a precizat cantitatea de alcool consumată de acesta și respectiv nu este persoana competentă de a da concluzia, referitor la starea de dereglare psihofuncțională a organismului inculpatului, survenită ca urmare a consumului de alcool, și care era starea de ebrietate alcoolică. Astfel, instanțele de fond justificat au conchis, că argumentele precum, că examinarea medicală a inculpatului Iabanji Constantin, a avut loc peste 11 ore de la săvârșirea accidentului rutier, la fel urmează să fie apreciate critic, iar faptul respectiv nu poate fi imputat inculpatului.

În contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că, concluziile la care a ajuns instanța de apel, și anume: *„...prima instanță corect a stabilit lipsa unor probe convingătoare referitor la săvârșirea de către inculpatul Iabanji Constantin, a accidentului rutier, care a provocat decesul unei persoane, fiind în stare de ebrietate alcoolică, motiv din*

care poziția procurorului, referitor la încadrarea greșită a acțiunilor inculpatului în baza alin. (3) lit. b) art. 264 Cod penal, urmează să fie respinsă.”, sunt corecte, ținând seama de circumstanțele de fapt ale cauzei și ansamblul de probe administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal reține că, corect au fost calificate acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, hotărârea instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și motivată, fiind evaluat just probatoriul administrat și indicate motivele pe care și-a întemeiat hotărârea adoptată, drept urmare temeiurile pentru recurs invocate și stipulate la pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea.

Cu referire la recursurile ordinare declarate de către procuror și de către inculpat, referitor la temeiurile de drept prevăzute la pct. 6), 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Așadar, în prezenta speță, în recursurile declarate, procurorul nu este de acord și cu aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal, solicitând stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse reale cu închisoare, iar inculpatul solicită menținerea sentinței, prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiul penal consideră, că în prezenta speța nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel a motivat desfășurat hotărârea adoptată privind admiterea apelurilor declarate de procuror și succesorul părții vătămate și respingerea ca fiind nefondat, apelul declarat de către avocatul Cimpoș V., în numele inculpatului, respectiv alegațiile invocate de recurenți privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sânt incidente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

Totodată, instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către recurenți și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește individualizarea pedepsei.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înlăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a quantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile

părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Instanța de recurs menționează că, sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, la momentul comiterii infracțiunii prevedea pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă, săvârșită din imprudență.

Raportând cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel a admis apelurile declarate de procuror și succesorul părții vătămate și a respins ca fiind nefondat, apelul declarat de către avocatul Cimpoș V. în numele inculpatului și a casat parțial sentința și pronunțând o nouă hotărâre, prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90¹ Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani s-a dispus să fie executată în condiții de detenție, în penitenciar de tip deschis, iar restul pedepsei cu închisoare de 2 ani, s-a dispus a fi suspendat pe o perioadă de probațiune de 3 ani. Instanța de apel a motivat corespunzător temeiurile neaplicării pedepsei cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pe o perioadă de probațiune conform art. 90 Cod penal și temeiurile neaplicării doar a pedepsei reale cu închisoare.

Astfel, în viziunea Colegiului penal, în prezenta cauză penală, instanța de apel just a ținut cont că, fapta inculpatului se califică ca fiind una gravă; urmările provocate de săvârșirea infracțiunii respective, și anume decesul părții vătămate Tașci Gheorghi; de comportamentul inculpatului Iabanji C. și anume că, s-a prezentat de sine stătător în fața organului de urmărire penală, precum și a

contribuit material la înmormântarea victimei, acordând un ajutor material în sumă de 42 000 lei, fapt confirmat de către succesorul părții vătămate Tașci I.; de faptul că inculpatul Iabanji C., anterior a fost judecat, fapt confirmat prin copia sentinței Judecătoreiei Ceadâr-Lunga, din 16 octombrie 2002, antecedentul penal fiind stins. (f.d. 99-101 vol. I); nu se află în evidența medicului narcolog sau psihiatru; potrivit caracteristicii eliberată pe numele inculpatului, de către primarul satului Cazaclia, raionul Ceadâr-Lunga, acesta este caracterizat pozitiv; potrivit caracteristicii eliberată pe numele inculpatului, de către polițistul de sector, acesta este caracterizat ca o persoană liniștită, nu a fost observat în cercul persoanelor care reprezintă interes operativ și nu a încălcat ordinea publică, din care considerent instanța de recurs respinge critica inculpatului, precum că instanța de apel nu a motivat care este necesitatea aplicării unei pedepse reale cu închisoare, în privința acestuia.

La fel, Colegiul penal relevă, că conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Deci, o condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate considerentele instanței de apel că, în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, în baza art. 90 Cod penal, deoarece instanța de apel întemeiat a stabilit că, inculpatul, deși a săvârșit o infracțiune din imprudență, adică cea prevăzută la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, această faptă prejudiciabilă a fost comisă în varianta agravată și anume care a provocat decesul unei persoane, care

potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, este o infracțiune gravă, atentând la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, care pe cale de consecință, subsidiar a afectat și relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei, în urma cărora a survenit decesul părții vătămate Tașci G. Mai mult ca atât, în urma accidentului comis, în loc să verifice starea părții vătămate și să-i acorde ajutor la necesitate, acesta din urmă a părăsit locul accidentului rutier, săvârșind astfel și o infracțiune cu intenție, prevăzută de art. 266 Cod penal. Prin urmare, Colegiul reține, că instanța de apel a învederat în măsură deplină modalitatea comiterii faptei prejudiciabile și consecințele produse, de către inculpat, ce s-au soldat cu decesul unei persoane, de acțiunile făptuitorului după săvârșirea infracțiunii, adică acesta a părăsit locul accidentului rutier. La fel, personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Astfel, instanța de recurs nu poate neglija revendicarea și copia sentinței Judecătoriei Ceadâr-Lunga, din 16 octombrie 2002, astfel cu toate că, antecedentul penal este stins, se atestă faptul că anterior inculpatul a mai săvârșit infracțiuni, fiindu-i aplicate pedepse neprivative de libertate, astfel se atestă că, comiterea infracțiunilor, pentru inculpatul Iabanji C. a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepsei neprivative de libertate, în baza art. 90 Cod penal, nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

La fel, luând în considerație că, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, a fost comisă din imprudență, inculpatul s-a prezentat de sine stătător în fața organului de urmărire penală, precum și a contribuit material la înmormântarea victimei, acordând un ajutor material în sumă de 42 000 lei, fapt confirmat de către succesorul părții vătămate Tașci I.; nu se află în evidența medicului narcolog sau psihiatru; potrivit caracteristicilor eliberate de către primarul satului Cazaclia, raionul Ceadâr-Lunga și polițistul de sector este caracterizat pozitiv, Colegiul penal reține că instanța de apel întemeiat a considerat necesar de a aplica în privința acestuia prevederile art. 90¹ Cod penal, suspendând parțial executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că, instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre, prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90¹ Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani s-a dispus să fie executată în condiții de detenție în penitenciar de tip deschis, iar restul pedepsei de 2 ani închisoare, s-a dispus a fi suspendată pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanța de apel a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin.

(2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului Iabanji C., de către instanța de apel, a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru și de către inculpat, ca fiind vădit neîntemeiate.

12. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Iabanji Constantin Xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 17 iunie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Timofti Vladimir